

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Het heil is altruïstisch

HET geloof is niet een gevoel dat zich in eenieders hart bevindt. Het vertegenwoordigt een zuivere en exacte wetenschap. Het rust op onveranderlijke grondslagen. Lichtgelovigheid is er het tegenovergestelde van; ze is gemaakt uit fanatisme, ongegronde dingen die men voor werkelijkheid aanneemt. Het geloof is goddelijk, terwijl de lichtgelovigheid duivels is.

De mensen zijn allen lichtgelovig, alhoewel de religieuze mensen in het algemeen beweren het geloof te hebben. Maar het geloof is iets heel anders dan wat ze zich voorstellen. Het is gebaseerd op stevige en onwankelbare herkenningstekens. Daarom hebben degenen die het bezitten een onoverwinnelijke zekerheid in zich die niemand aan het wankelen kan brengen. Hun geloof kan niet aangetast worden, tenzij zij ophouden de goddelijke principes te verwezenlijken die aan de basis van het geloof liggen.

Het geloof is dus gebouwd op juiste waarnemingen, daarom is het resultaat ervan noodzakelijkerwijze een grandioze uiting van zekerheid, zegen en troost. Het is gebaseerd op zuiver altruïstische gevoelens.

Waarom hebben degenen die zich christenen noemen niet het echte geloof? Omdat zij volledig verwaarloosd hebben om het gedrag van alle christelijk leven op praktische wijze te beschouwen. Alle godsdiensten, welke dan ook, streven naar een egoïstisch heil. Het is de fundamentele vergissing die hen op drijfzand doet bouwen. De godsdienstige mensen kennen deze onveranderlijke en essentiële waarheid niet, namelijk: "Het heil is altruïstisch."

Onze dierbare Verlosser heeft getoond dat het basispunt, waaraan men moet denken om één van zijn discipelen te worden, de verzaking aan zichzelf is. Hij zegt: "Niemand kan mijn discipel zijn als hij niet aan zichzelf verzaakt." Dat houdt natuurlijk in de verzaking aan om het even welk egoïstisch gevoel en eigenbelang.

Om de rechte betekenis te begrijpen van wat de Schrift ons onderricht, moeten we ons vrijwillig plaatsen onder de controle van Gods geest. Om van deze macht te genieten die, zoals de Heer Jezus aan zijn discipelen zei, ons in de hele waarheid moet onderrichten en leiden, moeten we ons willen onderwerpen aan de voorwaarden die de Meester ons oplegt. Alleen dan kan ons verstand zich openen en zijn we in staat de dingen op een wijze manier te begrijpen. Zo kan ons geloof bloeien, zich ontwikkelen en rijpen.

Zoals David zegt, werden we allen verwekt in ongerechtigheid en allen zijn we geboren in zonde. De Almachtige geeft ons de oneindige genade ons door het geloof te rechtvaardigen in het werk van onze geliefde Verlosser. Deze rechtvaardiging is nog niet reëel als ze ons verleend wordt. Ze is ons toegeschreven door het offer van Christus dat ze mogelijk maakt en wij krijgen ze door het geloof. Maar opdat om geloof zich ontwikkelt en stabiel wordt, moeten we met ijver en volharding werken aan de verandering van onze gevoelens. Het geloof kan zich alleen ontwikkelen door de beoefening van het altruïsme. We moeten dus onze egoïstische belangen niet meer nastreven. Het gaat er dus niet meer om naar persoonlijke voordelen, voorrechten en baatzuchtige doeleinden te streven. We moeten daarentegen het geloof leren belijden door ons volledig en geheel in de handen van God over te leveren, die ons de beloften heeft gedaan en die trouw is. Alleen wanneer deze principes in werking gesteld zijn en met volharding in onze ziel aangekweekt worden, kan het heil uitvoerbaar voor ons worden.

Het echte geloof dat verwezenlijkt moet worden, is ons met de volle kracht van ons hart aan te sluiten bij onze dierbare Verlosser voor het heil van onze naaste. Ons persoonlijk heil kan zich alleen uiten als wij aan het heil van de gemeenschap werken. Dat is het proces.

Inderdaad, wat we goed moeten onthouden en wat wetenschappelijk bewezen kan worden is, dat de zegen ons alleen kan gegeven worden door het goede, dat wij aan de anderen doen. Als wij onszelf op een egoïstische manier al het mogelijke goed zouden willen doen, zouden we eenvoudigweg hetgeen wij willen juist tegenwerken. Want wij zouden zo ondergedompeld blijven in ons egoïsme, wat een absolute belemmering is voor de realisatie van het geloof en het heil.

Wat moeten we dus doen om een echt en standvastig geloof te hebben: vóór alles ons karakter volledig veranderen. Zoals wij hoger hebben aangetoond, zei onze dierbare Verlosser (en dat is vier maal in de Evangelieën vermeld) dat niemand zijn discipel kan zijn zonder compleet aan zichzelf te verzaken. Het geloof is namelijk essentieel altruïstisch. Het Koninkrijk van God zou zich niet kunnen handhaven zonder een volmaakt altruïsme. Daarom is het, wanneer het op de aarde gevestigd wordt, een complete omverwerping van de huidige stand van zaken.

Onze dierbare Verlosser heeft zijn discipelen leren bidden: "Dat Uw Rijk kome." Hij dringt nog aan en zegt: "Zoek eerst het Koninkrijk van God en zijn gerechtigheid en al de rest zal u bovendien gegeven worden." De Eeuwige stelt inderdaad door Zijn welbemindde Zoon voor, dat de mensen het Koninkrijk Gods in hun hart krijgen en dat dit Koninkrijk zich zo over de hele aarde uitspreidt.

Het Koninkrijk van God gevestigd op de aarde vertegenwoordigt een heerlijke levensvoorwaarde. In dit Koninkrijk zijn geen dieven, want iedereen heeft alles in overvloed en bestaat voor het welzijn van zijn naaste. Er zijn geen leugenaars, huichelaars, omdat alles openbaar is. Er zijn ook geen moordenaars meer, omdat allen die in dat Koninkrijk leven elkaar teder beminnen. Er zijn geen rechters die veroordelen, maar een God van barmhartigheid die vergeeft. Het Koninkrijk van God openbaart zich door de goddelijke geest die geestelijk is. Er zijn dus alleen degenen die het geloof willen bezitten, omdat zij trachten deugdzaam te leven door zich in te spannen van hun naasten en eventueel van hun vijanden te houden, die een verbond kunnen sluiten met zulke principes.

Gedurende het hele evangelische tijdperk, vanaf de verrijzenis van onze dierbare Verlosser, werd het merendeel van de mensheid die zich christenen noemt alleen maar lichtgelovig, omdat zij geloofd hebben dat zij, al belijden ze een godsdienst, verder zouden kunnen gaan met sjacheren en op een egoïstische manier leven. Ze hebben dus op hersenschimmen gesteund. De god van deze wereld, de Satan heeft hen vermaakt door hen te leiden door de lichtgelovigheid. Alleen een kleine kudde heeft werkelijk door het geloof gewandeld. Zij heeft trouw haar toevertrouwde opdracht verwezenlijkt.

Nu is het werk van de kleine kudde weldra ten einde. Daarom komen we nu tot de definitieve sluiting van het evangelische tijdperk. Op dat moment is Babylon, de christenheid, verplicht te beseffen dat ze de verkeerde weg heeft ingeslagen en ook de immense verwarring te beseffen waarin de lichtgelovigheid haar geleid heeft. Voor haar is het natuurlijk een grote ontgoocheling. Al haar verwachtingen gaan op in rook, al haar verlangens vallen om door de instelling van het Rijk van God op de aarde. Inderdaad, daar bezit niemand nog iets in eigen beheer. De aarde behoort God toe. De zachtmoedigen zullen haar erven, zoals onze Heer Jezus Christus onderrichtte in de Zaligheden.

Al deze waarheden zijn zeer duidelijk aangetoond in de Heilige Schrift, in het bijzonder in de Openbaring. Daar wordt de echte kleine kudde vermeld die zich

De onvergelykbare bekering van eenvoud

VOOR Maria was het leven in het begin niet vriendelijk. Als oudste van vier kinderen moest ze al op jonge leeftijd aan de slag. Op 7-jarige leeftijd was ze al bezig met het melken van de koeien op de familieboerderij. Polen stond onder Duitse heerschappij. De vader doorstond vele jaren militaire tirannie. Dit gebeurde in een oorlog waarvoor hij geen interesse had. Die plaatste Duitsland tegenover Frankrijk. Hij vertrok in 1914 naar het front en keerde pas in 1921 terug, na een verblijf in Sibirië als gevangene. Zeven lange jaren zonder nieuws te kunnen geven aan zijn familie. Zijn terugkomst was indrukwekkend. Hij kwam aan met een baard van 50 cm lang, vol luizen. Een afmattend werk voor een mager schijntje had zijn dagen gevuld tijdens zijn krijgsgevangenschap. Er was buitengewoon weerstandvermogen voor nodig

geweest om dit regime van dwangarbeider vol te houden.

Wat de moedige moeder betreft, ze had het bescheiden boerenbedrijf aan de gang gehouden met alle energie waartoe ze in staat was. De solidariteit van de buurt had de afwezigheid van het gezinshoofd tot op zekere hoogte gecompenseerd. De hulp van het kleine meisje was ook een belangrijke aanvulling geweest.

Maria leed onder een meningsverschil tussen Carol, haar moeder en Olga, een tante die op het naastgelegen terrein woonde. Deze situatie van onverschilligheid en kilte paste niet bij haar aanhankelijke aard vol edelmoedig elan. Ze paste ervoor de grieven van haar ouders tegen dit familielid, voor wie ze niets dan welwillende gevoelens had, niet te omarmen. En vreemd genoeg voelde de tante de sympathie van het kind zonder daarover met haar met woorden contact te kunnen hebben. Op een dag bakte de

moeder zoals gewoonlijk brood en pannenkoeken.

Het kind maakte gebruik van de afwezigheid van haar moeder voor de benodigdheden van het werk, en liet onder het hek van het pand een brood en een pannenkoek voor haar tante glijden. Even later ontdekte ze dat de cadeaus verdwenen waren. Haar tante had deze welsprekende taal zonder woorden begrepen. Kort daarna verzoenden de twee tegenstanders zich met elkaar, tot vreugde van het kind. "Carol luister, we gaan het goedmaken," had Olga gezegd. La Fontaine, de schrijver van de beroemde fabels, zei al in zeer beeldende taal: je hebt vaak iemand nodig die kleiner is dan jezelf.

Dominique, ongeveer even oud, was een trouwe klasgenoot van Maria. Geen van beiden presteerde veel in de kunst van de menselijke kennis. Zodra ze van school kwamen, verloren ze elkaar uit het oog. Toch ontmoetten ze elkaar een paar jaar later

weer en hielden trouw contact met elkaar. Thuis hadden ze een armoedig bestaan in afwachting van de verkoop van een kalf om het nodige te kunnen kopen om te eten en zich te kleden. Van een huwelijk tussen Maria en Dominique kon geen sprake zijn. De moeder liet haar dochter trouwens wel inzien, dat het vooral nodig was om voor de koeien te zorgen in plaats van na te denken over de toekomst.

Haar ouders hadden zonder veel overtuiging de katholieke religie aangenomen, om niet uit de toon te vallen. Op zondag was er geen sprake van om de kostbare tijd te verspillen aan de kerk in plaats van aan het werk op de boerderij. Werk kreeg altijd voorrang op de religieuze plichten.

Maria kreeg een verdikking met een kleur als van een pruim op ooghoogte. Haar vader gaf zonder succes veel geld uit om haar te laten behandelen. In Krakau gaven de specialisten het op. Er werd geen zorg meer

op de Berg Sion bevindt. Er wordt gesproken over een Boodschapper die aan de mensen de bedoelingen van de Almachtige bekend maakt en die hen vermaant: "Geeft glorie aan God, die de hemelen en de aarde en de waterbronnen heeft gemaakt." De boodschap die door deze Boodschapper werd gebracht is goed nieuws. Het is de zekerheid dat de tijd gekomen is waar iedereen onder zijn wijnstokken en onder zijn vijgenboom zal zijn zitten, waar er geen grenzen, geen afpersers, overheersers en tirannen meer zullen zijn. De mensen zullen niet meer ontmoedigd zijn. Zij zullen gezalfd zijn met de olie van vreugde. De pijnen en de tranen zullen voor altijd verdwijnen.

Het herstelde Koninkrijk van God op de aarde, ook het herstel van alle dingen genoemd, houdt ook een verheven en grandioze openbaring in, namelijk de opstanding van allen die in het dodenverblijf zijn neergedaald. Jesaja spreekt over deze onuitsprekelijke manifestatie en zegt: "O dood, waar is uw vernieling? O graf, waar is uw prikkel, uw overwinning?"

Dat is het prachtige resultaat van het verheven werk verricht door onze geliefde Verlosser en zijn kleine kudde. Het is op zeer bescheiden en nederige wijze dat de kleine kudde tegenwoordig haar opdracht nog vervult, door de laatste leden van degenen die haar vormen. Maar wat een prachtige beloning de nieuwe wereld in leven te kunnen roepen!

De kleine kudde heeft trouw de sporen van haar Meester gedurende het evangelische tijdperk gevolgd. Zij heeft met volharding en geduldig doorzettingsvermogen de goede strijd van het geloof gestreden, dwars door de ontelbare moeilijkheden op de weg die zij ingeslagen heeft. De strijd was soms bikkelhard. Maar zij werd voortdurend aangemoedigd, ondersteund en gesterkt door de Trooster, de geest van waarheid. In de moeilijkste momenten werd zij steeds wonderbaarlijk opgemonterd door deze onuitsprekelijk vertroostende woorden van haar Meester: "Zie, ik ben met u tot het einde der tijden." "Vat moed, ik heb de wereld overwonnen." "Vrees niet, kleine kudde, want het is het welbehagen van uw Vader u het Koninkrijk te geven."

De leden van de kleine kudde, van de echte kerk, hebben gehoopt. Zij hebben volhard tot het einde. Zij hebben in de goddelijke beloften geloofd. Zij hebben er de voorwaarden van nageleefd. Zij zullen deelhebben aan de eerste verrijzenis, die van de eerstgeborenen, waarvan de namen in de hemelen geschreven staan. Aan het einde van hun opdracht zullen zij allen kunnen zeggen, zoals de apostel Paulus: "Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop beëindigd, ik heb het geloof behouden, voortaan is de kroon der gerechtigheid voor mij verzekerd." Dit tot de glorie van de Eeuwige en onze geliefde Verlosser.

Aanraken, een prachtig zintuig

Uit het *Migros Magazine* reproduceren we het onderstaande artikel dat gaat over het probleem van ons vijfde zintuig, de tastzin, in het licht van de nieuwe technologieën en dat als titel heeft:

Heeft de tastzin nog betekenis?

"Contactloze" bankpassen, meerdere schermen, virtual reality... Zou de digitale cultuur niet bezig zijn om ons vijfde zintuig te verarmen?

Eén van de dingen die we elke dag het meest aanraken, is zeker het scherm van onze smartphone. Mobiel en onder handbereik, we hebben de neiging om er talloze uren mee door te brengen, zo veel dat de kwestie van schermverslaving een echt probleem voor de volksgezondheid is geworden...

Je hoeft de zijde van een sjaal onder je vingers niet meer te voelen om hem te kopen, fysiek dicht bij ie-

mand te zijn om met hem te praten of naar een stad of museum te gaan om die te bezoeken. De cultuur van het virtuele en de steeds meer geavanceerde technische niveaus verwijderen ons elke dag verder van onze tastzin. Betekent dit dat de technologie de wereld zover ontstoffelijk gemaakt zou hebben (de wereld zou alleen nog bestaan uit beelden en geluiden en niet meer uit allerlei stoffen die men kan voelen), dat ze ons vijfde zintuig overbodig maakt? Als men gelooft de ontwikkeling van zogenaamde haptische technologie, die ervoor zorgt dat de interactie tussen mens en apparaat niet alleen via beeld en geluid gaat, maar ook via het gevoel en ervaring van een aanraking geeft (door middel van trillingen en bewegingen)... is niets minder zeker.

Julien Tauvel, (1) gaan we met de versnelling van de digitalisering niet naar een "contactloze" wereld, dat wil zeggen zonder aanraken?

...De heersende trend is om te digitaliseren, de veronderstelde verschaffer van comfort voor iedereen. Deze virtualisatie lijkt onontkoombaar, voortgedreven door grotere realiteit en een virtuele realiteit. De wereld zou op die manier steeds meer onstoffelijk worden...

Krijgt men in een wereld waar de rede almachtig lijkt, dan niet de indruk dat het lichaam, en dus de aanraking, secundair of triviaal is?

In een denken afgeleid van de Verlichting, over een lineaire vooruitgang, gebaseerd op technologie en de kracht van intellect en rede, wordt het lichaam eerder als een last gezien. Dit idee is ook te vinden in de religie die zich stelt tegenover de ziel, de geest en het lichaam...

En wat zou het alternatief zijn voor die visie?

Tegenwoordig kunnen we zien dat we een nieuwe cyclus ingaan: die van de terugkeer naar de natuur en het organische, die het lichaam en onze zintuigen weer in het centrum van de wereld plaatsen. Deze nieuwe impuls wordt versterkt door een beter begrip van hoe we verbonden zijn met de natuur, met het belang van het biotoop...

David Le Breton, (2) is er een soort hiërarchie tussen de zintuigen?

Ja, maar die is helemaal niet hetzelfde bij menselijke samenlevingen. Het gezichtsvermogen is het belangrijkste zintuig in onze samenleving. Dat heeft de alleenheerschappij. We leven in een samenleving van spektakel, van bekijken, en bekeken worden, van uiterlijk. In alle opzichten is het zien het bij uitstek beste zintuig in onze samenleving. Het tweede is het gehoor, omdat we ook in een samenleving leven waarin we constant praten, bijvoorbeeld via ons mobiel. Gezichtsvermogen en gehoor hadden al de voorkeur in de Klassieke Oudheid, omdat horen natuurlijk ook van betekenis is voor de overdracht van leraren, geestelijken, enz. Vooral het reukvermogen telt weinig mee, omdat dat wordt gezien als iets wat ons het dichtst bij het dier brengt.

Hoe zit het met de tastzin?

Die telt ook heel erg weinig mee in onze samenleving. Als je zegt dat iemand een-alles-aanraker is, dan is dat geen compliment. En tegelijkertijd moeten we bedenken, dat aanraking één van de belangrijkste zintuigen in ons leven is, omdat het het eerste zintuig is dat we ontwikkelen. Aanraking is daarom heel belangrijk, en toch wordt het in onze westerse samenleving afgekeurd: men raakt iemand of iets niet aan, hoe dan ook, waar dan ook.

Dreigt in onze samenleving waar men getuige is van een versnelde digitalisering, niet de ondergang van de tastzin?

Ja en nee. Er is al een zekere achteruitgang, maar die leidt tegelijkertijd tot brute acties als uitweg in bijvoorbeeld zogenaamde extreme of riskante fysieke activiteiten, maar in onze westerse samenleving ook in een

toename van allerlei andere prikkels met betrekking tot alcohol, drugs of kalmerende middelen. Omdat dit soort afstand die we voelen tot de wereld, dit soort vervreemding van wat ons omringt, ons het gevoel geeft dat we iets missen. We voelen een ambivalentie, een tweewaardigheid. (aan de ene kant keert men zich af van de echte wereld naar het scherm, aan de andere kant mis je die, we hebben een dubbel gevoel).

Dat wil zeggen...

Bekijk het succes van yoga, hardlopen, wandelen, mindfulness, meditatie... Dit zijn manieren om weer contact te krijgen met de wereld. We proberen te vluchten in lichamelijke oefeningen om ons weer te voelen leven. We bevinden ons tegelijk in een wereld die ontwricht, onwerkelijk, onstoffelijk gemaakt is, en tegelijkertijd zijn er veel sociale praktijken die erop gericht zijn dit gemis op te vullen. We zouden ook het voorbeeld kunnen nemen van tuinieren of koken, wat een eenvoudige manier is om weer in contact te komen met de ingrediënten waaruit de maaltijd bestaat. Er is dus veel tegenwerking en verzet tegen deze onechte, virtuele wereld. En tegelijkertijd is er een soort achteruitgang in de relatie met de ander en met de wereld, omdat er steeds meer technologieën zijn die zich ertussen plaatsen.

"Er is een verandering in de tastzin, maar geen achteruitgang"

...Aanraken is eigenlijk nooit weg geweest. In feite is het doel van digitale technologie vandaag de dag om de tastzin erbij te voegen, omdat er al vóór de opmars van virtual reality-technologieën een overwicht was van het visuele en het auditieve. In de afgelopen twintig jaar is er nog nooit zoveel gebruik gemaakt van veel zintuigen, waaronder de tastzin, in de geavanceerde technologie... Ik zou dan ook liever spreken van een verandering in dat zintuig, maar nooit van de ondergang ervan.»

Zeker, nieuwe technologieën hebben onze gewoonten ingrijpend veranderd. Het is ook waar dat het gezichtsvermogen en het gehoor het meest in tel zijn in onze omgang met de wereld en met onze medemensen. Maar wat het slechtst gebruikt wordt, dat is ons spirituele zintuig. Het vermogen om te denken, te redeneren, te mediteren. Het grote gevaar van onze technische prestaties is dat ze dat overnemen van de mens. We zien nu al robots die in staat zijn om werk te doen dat we zelf niet zo volledig zouden kunnen doen. Bijvoorbeeld op het gebied van elektronica, de productie van printplaten met steeds kleinere componenten. Onze computers kunnen nu in een fractie van een seconde zeer complexe berekeningen uitvoeren en hoeveelheden gegevens beheren die we zelf eenvoudigweg niet zouden kunnen verwerken.

Met kunstmatige intelligentie is een nieuwe stap gezet. En we vragen ons terecht af hoe ver de techniek zal gaan? Hoe ver willen we haar laten gaan? Er zijn trouwens ethische kwesties op dit gebied die niet kunnen worden genegeerd. Technologie fascineert, maar zullen we accepteren dat ze ons leven beheerst? Want daar gaat het om. Wat is de grens tussen het comfort van technologie en de tirannie die ze zou kunnen brengen?

Wat de tastzin betreft; omdat ze de eerste is, die zich rond de achtste week van het bestaan van de foetus ontwikkelt, wordt ze vaak samen met de smaak, beschouwd als een minder belangrijk zintuig. In dit verband citeren we enkele passages uit de *Cahiers Jungiens de Psychanalyse* 2006/2 (nr. 118) van de hand van Josy-Jeanne Ghedighian-Courrier: *De tastzin wordt overspoeld met kritiek waarvan het lichaam zich met moeite vrij kan maken... De studie van de ontwikkeling van pasgeborenen en vroege interacties zal ons een heel nieuw perspectief geven... Het zintuiglijke systeem van aanraken is complex: het combineert verschillende subsystemen, gebruikt neuronen of chemicaliën die aanwezig zijn in de bloedbaan, om signalen die van de huid komen, over te brengen, die het verbindt met informatie over*

besteed aan het overwinnen van dit lelijke gezwel. Toen hij zijn boodschappen op de markt deed, merkte een vriendelijke en welwillende man deze knobbel op het gezicht van het meisje op. Ze was 19 jaar. Hij hield haar aan en zei: "Je bent te mooi om dat te houden." Hij kwam even later bij haar ouderlijk huis aan met een klein flesje gevuld met een vloeistof op basis van kruiden, gaf raad over het gebruik ervan en verdween zoals hij was gekomen. De knobbel werd langzamerhand kleiner en om uiteindelijk helemaal te verdwijnen tot vreugde van Maria en haar familie. Deze gezant uit de hemel, dat was de indruk die hij gaf, keerde terug om het resultaat van zijn geneesmiddel te zien en verdween evenals de eerste keer op dezelfde bescheiden manier. Een echt wonder!

Het harde leven op het platteland zonder compensatie verspreidde veel gezinnen naar meer bevoorrechte naties. Een nicht ging Maria voor naar Frankrijk. Maria volgde haar,

en sloot een eenjarig contract voor het werk op het land. Ze bleef daar enkele jaren, de baas vond deze werknemer eenvoudig en bescheiden, zonder mysterie, zonder eisen te stellen of te zeuren.

Ter gelegenheid van een bruiloft werden vriendschappelijke relaties opgebouwd met jonge mannen van haar leeftijd. Het overmatige werk waaraan Maria werd onderworpen, liet hen niet onverschillig. Ze vonden een geschiktere plek voor haar op het platteland rond Châtellerault. Dominique kwam zich bij haar voegen. Een voor hem gereserveerde plaats op een nabijgelegen boerderij vergemakkelijkte zijn aanpassing. Het huwelijk bevestigde hun wederzijdse gevoelens en gehechtheid die al in hun kindertijd was bezegeld. Een kind werd toen geboren en voltooide het gezin.

Dominique, die zijn Poolse nationaliteit had behouden, moest terugkeren naar zijn land om zijn militaire dienstplicht te vervullen.

Overvallen door de Tweede Wereldoorlog, en gevangen genomen, bleef hij bijna zes jaar in Duitsland. Maria deed wonderen om hun kind op te voeden. Ze moest met tussenpozen werken om alles te combineren met de noodzakelijke zorg voor de kleine. Het kind was al 7 jaar toen Dominique behouden en wel thuiskwam. De kleine die haar vader niet kende, deed deze uitspraak vol openhartigheid en onschuld: "Jij bent het niet die hier thuis de baas is, dat is mama."

Dominique had nogal wat te lijden gehad tijdens zijn gevangenschap in Duitsland. Want hij had daar in een krijgsgevangenkamp gewoond en niet tussen de boeren zoals sommige andere gevangenen. Na de nacht in het kamp moesten ze overdag naar de fabriek. Soms werkten de gevangenen zelfs 's nachts. Bombardementen kwamen veelvuldig voor. De schuilplaatsen boden geen effectieve bescherming tegen de reusachtige kracht van de bommen. Op een dag, nadat

de vliegtuigen waren vertrokken, was alles met de grond gelijk gemaakt. Een indrukwekkende stilte hing over de ruïnes. Van de ongeveer twintig mannen kwamen er slechts twee overlevenden zonder een schrammetje tevoorschijn. Dominique en een andere gevangene. Een ontroerende en buitengewone bescherming!

In deze moeilijke periode waste Maria kleding voor particulieren. De heerschappij van de wasmachine had de vriendelijke wasvrouwen met hun weelderige gevoelens met wie men een vriendschappelijk praatje kon houden nog niet onttroond. Het spoelen gebeurde in de nabijgelegen rivier.

Tijdens een wasbeurt buiten zag Maria een lief glimlachende jonge vrouw achter uit de tuin komen, stralend van vrede en vreugde. Er ging iets van genade van haar uit. Ze kondigde het goede nieuws aan van de vestiging van een betere en broederlijke heerschappij op aarde. Maria kon slechts de

de toestand van zeer verschillende aspecten van het lichaam... Zulk contact is ook afhankelijk van steun, en dankzij een koppeling met de bewegingszin, het gezicht en het gehoor wordt het een uiterst efficiënt hulpmiddel om de wereld te ontdekken.

De cultuur van de virtuele en steeds geavanceerdere technische niveaus verwijderen ons steeds meer van dit zintuig, samen met fysieke contacten de belangrijke grondlegger aan het begin van ons leven...

We weten dat contacten door middel van aanraken een belangrijke rol spelen bij de opbouw van het eerste besef van het Ik, zowel fysiek als psychisch, maar de waarde van de uitwisselingen wordt ondersteund door de kwaliteit van de persoonlijkheid die erbij aanwezig is... Als je in de armen van je moeder wordt gehouden, kun je een allereerste identiteit verwerven... Als dat niet mogelijk is, val je in stukken uit elkaar...

We mogen niet vergeten dat de mens een wezen is dat begiftigd is met vijf fysieke zintuigen. En dat onze nieuwe uitvindingen het ene meer begunstigen dan het andere, zal onze aard niet veranderen, behalve dat er een risico is, dat ze een aantal van onze mogelijkheden verminderen. Door alleen contact te hebben met het virtuele, verliezen we bepaalde noties die onze voorouders wel bekend waren.

Het zou bovenal goed zijn om het nut van onze zintuigen te erkennen. Er is in het algemeen de neiging om ze te gebruiken om zichzelf op een egoïstische manier tevreden te stellen. Ook al kunnen we op die manier de wereld om ons heen waarderen en ervan genieten, is dit toch niet het primaire doel van het gebruik van onze vijf fysieke zintuigen. Net zoals alles in het universum is geschapen en onderworpen aan de Universele Wet die vereist, dat elk wezen en elk ding bestaat voor het welzijn van de ander en het andere en dat iedereen en alles gemeenschap met elkaar heeft, zo moeten onze fysieke zintuigen worden gebruikt om te bestaan voor het welzijn van de mensen om ons heen. Sinds de komst van de zonde op aarde zijn deze twee grote principes van het leven echter volledig genegeerd. Het is egoïsme dat regeert als een soevereine meester, zodat onze zintuigen op een egoïstische manier gebruikt, verzwakt worden.

Want de mens was oorspronkelijk niet alleen begiftigd met de vijf zintuigen die we kennen. De Schepper had hem in het leven geroepen als een prachtig, volmaakt wezen. Zeker in staat om alle fysieke sensaties waar te nemen door middel van gezicht, gehoor, geur, smaak en tastzin, werd hij ook begiftigd met twee andere spirituele zintuigen. Het zesde zintuig, dat de samenvoeging van de andere vijf is, was om de goddelijke spiritualiteit van de mens te vormen en hem in staat te stellen contact te hebben met de Eeuwige zijn Schepper, zonder hem te zien, zonder hem te horen en zonder fysiek contact met Hem te kunnen hebben. Het bewustzijn moest het zevende zintuig van de mens zijn. Een zintuig zo belangrijk, dat het de slinger van het leven wordt genoemd. Deze zeven zintuigen zijn onmisbaar voor de mens om zijn bestemming te bereiken: het eeuwige leven.

Zoals we hierboven al zeiden, leidde de komst van de zonde de mens af van zijn oorspronkelijke bestemming en maakte hem een sterfelijk wezen. Opdat we deze bestemming zouden vinden, bood onze geliefde Heiland, Jezus Christus, zichzelf aan als offer. Daarom kan iedereen die wil, terugkeren naar de harmonie met zijn Schepper. Dat is mogelijk door het offer van Christus, dat ons rechtvaardiging garandeert door het geloof. Dan begint voor degene die het accepteert en ontvangt, een nieuwe opvoeding die onder andere via de beheersing van de vijf fysieke zintuigen gaat, prachtig beschreven in *De Boodschap aan de Mensheid*, die ieder mens zou moeten lezen. Het ontstaan van de zonde is inderdaad spiritueel. Satan, Gods tegenstander, verleidde de mens door suggestie en raakte zo aan zijn zesde zintuig, zijn spiritualiteit. Maar zodra de verleiding zijn werking op

de spiritualiteit van de mens heeft uitgeoefend, wordt de zonde fysiek volvoerd door één of meer van onze vijf zintuigen. Deze moeten dus in zekere zin opnieuw worden opgevoed.

In hoofdstuk 8 van deze kostbare *Boodschap* kunnen we in paragraaf 4a, die betrekking heeft op het aanraken, lezen: *Mijn volk zal niets aanraken dat in hen de oude gewoonten zou doen herleven die ze in het rijk van de duisternis hadden verworven. Integendeel, hij zal bereid zijn zijn broer te helpen bij het leren kennen en naleven van de Wet van de Eeuwige, om een zegen voor hem te zijn.*

Laten we hieraan toevoegen dat als religie zich keert tegen de ziel, de geest en het lichaam, zoals Julien Tauvel opmerkt, het daar gaat om een verkeerde opvatting van de waarheid, die ze juist wil verenigen. Onze organen houden zich allemaal automatisch aan de Universele Wet door te bestaan voor het welzijn van het hele lichaam. Als veel Bijbelse passages spreken over het vlees en de geest, is het om de dualiteit te tonen die bestaat tussen ons organisme, geschapen naar het beeld van God en dat nog steeds is, en ons karakter dat moet worden hervormd.

We begrijpen uit het bovenstaande dat aanraken zinvol is, vooral als het altruïstisch wordt gebruikt, net als de andere zintuigen. Dit is wat er zal gebeuren in het Koninkrijk van Christus, waar alle mensen zullen worden hersteld en kinderen van God zullen worden, die het eeuwige leven zullen erven.

Gaat heen en vermenigvuldigt u

Dit is wat onze eerste voorouders werd aanbevolen, in de Hof van Eden. Het lijkt erop, dat de wereldbevolking en de groei ervan vandaag de dag uitdagingen met zich meebrengen, waarmee rekening moet worden gehouden. Dat legt de krant *Ouest-France* van 13-14 augustus 2022 ons uit, in een artikel van Philippe Boissonnat. Wij geven deze tekst in zijn geheel weer.

Acht miljard mensen

Op dinsdag 15 november zullen er 8 miljard mensen op de aarde zijn. Dat maakten statistici van de Verenigde Naties vorige maand bekend in het laatste rapport over de wereldbevolking, dat ze elke drie jaar het licht doen zien.

Acht miljard. Een cijfer dat alleen zin heeft, als je het in perspectief plaatst. Eerst in de ruimte. Wij Fransen zijn "slechts" met 67 miljoen mensen. Dat is 0,8% van het totaal aantal van de wereldbevolking. Laten we de ruimte uitbreiden tot de Europese Unie (zevenentwintig landen). Daar zijn bijna 450 miljoen inwoners. Resultaat: 5,6% van de wereldbevolking. Kortom, een beetje bescheidenheid is vereist.

Laten we nu eens kijken naar die acht miljard in de tijd. Toen Victor Hugo werd geboren, twee eeuwen geleden, had de aarde 1 miljard inwoners. De grens van 2 miljard werd overschreden in het begin van de dertiger jaren van de 20ste eeuw. Die van 3 miljard, in de zestiger jaren. Aan de vooravond van het jaar 2000 was het cijfer verdubbeld. Nu zijn we dus met 8 miljard! Het duurde achttien eeuwen om het eerste miljard te bereiken en in twee eeuwen zijn we met acht keer zoveel mensen. Dit is het moment om naar de demografen te luisteren.

Waar komt deze razendsnelle groei vandaan? Die is dankzij wetenschap en geneeskunde voornamelijk gebaseerd op de enorme toename van de levensverwachting op de hele wereld, nog geholpen door de zeer grote daling van de kindersterfte. De levensverwachting bij de geboorte is gestegen van 46 jaar in 1950 tot 71 jaar nu.

In het spoor daarvan is het aantal zwangerschappen veranderd: in 1950 waren er vijf geboorten per vrouw, tegenover 2,3 nu. Maar dit verhindert niet, dat het natuurlijke overschot – aantal geboorten min het aantal sterfgevallen – te groot blijft. Vorig jaar bedroeg dat

64 miljoen mensen, het equivalent van een land als Frankrijk.

Hulpbronnen en levensstijl

Op die manier zouden we in 2050 met 9,7 miljard mensen moeten zijn, voordat dit aantal in 2100 tussen de 10 en 11 miljard mensen stabiliseert. We kennen de zorgen die zo'n vooruitzicht kan oproepen: hoe al die monden te voeden? Hoe kunnen we voorkomen, dat migratie van de gebieden die het sterkste in aantal groeien (Afrika ten zuiden van de Sahara, Zuidoost-Azië) naar de snelst vergrijzende gebieden (Europa, inclusief Rusland, de Verenigde Staten, Australië, enz.) spanningen in alle windrichtingen veroorzaakt?

De demograaf Gilles Pison herinnerde ons er onlangs aan: "We vroegen ons al af of er ruimte zou zijn voor zoveel mensen, toen we nog maar met één miljard waren, twee eeuwen geleden. De constatering is, dat we steeds talrijker worden, maar dat de bevolkingsgroei al zeventig jaar langzamer gaat. En dat zal in een sneller tempo moeten gebeuren."

Voor demografen liggen de twee belangrijkste uitdagingen elders. De eerste is het behoud van onze "natuurlijke" hulpbronnen, te beginnen met water. En dat is – we meten het vandaag concreet – direct afhankelijk van ons vermogen om de klimatologische gevaren te reguleren die onze overconsumptie van fossiele brandstoffen veroorzaakt.

Vandaar de tweede uitdaging: hoeveel vermogen zullen we hebben om onze levensstijl te herzien, om soberheid te verzoenen met de menselijke ontwikkeling? Het antwoord op deze vraag is niet magisch. Maar het zal onvermijdelijk een diepgaande culturele verandering met zich meebrengen, een minder beperkt begrip van het "algemeen belang". Het neemt niet langer genoegen met een limiet te stellen bij onze grenzen en voor onze staten. Een moeilijke, ambitieuze verandering moet er komen, die in korte tijd moet worden doorgevoerd. Dat is in ons belang. En nog meer in dat van de komende generaties, die van november 2022 en alle andere die nog volgen.

Deze cijfers zijn zeer interessant en laten veel conclusies toe als we ze analyseren, zoals Philippe Boissonnat deed. Het is nu al interessant om het cijfer van 8 miljard in perspectief te plaatsen. We zijn in 200 jaar van 1 naar 8 miljard mensen gegaan, wat een exponentiële groei in een relatief korte periode betekent in vergelijking met voorgaande eeuwen. Aan de andere kant maakt de vergelijking tussen de bevolking van Europa en die van de wereld het mogelijk om te beseffen, dat wij slechts een klein percentage van de wereldbevolking vormen.

Men schrijft deze resultaten toe aan de vooruitgang in de wetenschap, vooral de geneeskunde en de hygiënische manier van leven, speciaal aan de groei van de levensverwachting. Het is echter ook noodzakelijk om deze gegevens te analyseren, als we er een nauwkeurig idee van willen krijgen. We bereiken zeker een hogere leeftijd, maar onder welke voorwaarden! Het is voldoende om ziekenhuizen en instellingen voor ouderen te bezoeken om een idee te krijgen van de werkelijke situatie van onze senioren. Een aantal van hen eindigt hun dagen thuis, maar dit is niet de meerderheid.

Aan de andere kant kunnen we al enkele zorgen over de toekomst opmerken: het behoud van de natuurlijke hulpbronnen, de vraag of we genoeg zullen hebben om iedereen te voeden. In feite bevat de planeet alles wat nodig is om aan de behoeften van de bewoners ervan te voldoen. Wat rechtgezet moet worden zijn onze gewoontes van produceren, consumeren en verdelen.

Het is inderdaad niet normaal dat sommigen in weelde leven, terwijl een meerderheid van onze medemensen in armoede leeft. We zijn allemaal broeders en zusters en we kunnen ons niet gedragen, alsof we alleen op de wereld zijn. Als we met meer mensen zijn, moeten

weerklink voelen van deze levendige impuls van hoop. "Goed nieuws is altijd goed en aangenaam om te ontvangen", antwoordde ze. Ze luisterde met veel aandacht en respect naar deze boodschapper uit de hemel. Een contact van hart tot hart ontstond spontaan. Hoewel ze geen Frans kon lezen, abonneerde Maria zich graag op de *Gids van het Rijk der Gerechtigheid*. De vriendelijkheid van de evangelist was recht haar hart ingegaan.

De uitnodiging waarmee ze welkom werd geheten voor haar eerste vergadering in kleine kring ontroerde haar diep. De normale weg van haar moeilijke bestaan had haar dienovereenkomstig gevoelig gemaakt. De goddelijke boodschap vond dus diepe weerklink in haar ziel. Ze huilde de hele vergadering in de ban van deze sfeer die zo heilzaam was voor haar zenuwstelsel. Ze had nog nooit zulke indrukken, zulke sensaties gevoeld. Voortaan hechtte ze zich vast aan de goddelijke familie.

Haar eenvoud vond die van degenen die nederig, zachtmoedig, die aangetrokken waren door het schitterende licht van het evangelie van Gods genade. Ze kon zich volledig ontspannen in dit klimaat dat ideaal was voor het opbloeien van haar ziel.

Dominique, toegeeflijk en vreedzaam vertrouwde haar volledig, zonder zich op deze nieuwe weg met zijn metgezellin te verbinden. Hij bewonderde Maria wier aanstekelijk enthousiasme indruk op hem maakte en hem tegelijkertijd verblijdde.

Maria voelde het meer dan dat ze de waarde en schoonheid van Gods boodschap begreep. Haar eerste congres, waarvoor ze bij uitzondering toestemming kreeg van de fabriek waar ze nog maar kort daarvoor was gaan werken, bracht haar vreugde. Het leven werd toen vol betovering voor haar. Onder de uitstraling van het geloof kreeg alles een nieuw en aangenaam gezicht.

Ze liet niets na om haar gevoelens in over-

eenstemming te brengen met haar hoop en de belijdenis van haar geloof in de waarde en triomf van het goede. Moeilijkheden hadden haar jarenlang verwijderd gehouden van haar jongere zus Héléne. Héléne, met een moeilijk karakter, bleef bij haar standpunten. En ze zagen elkaar niet meer, omdat ze elkaar niet meer spraken. Deze gespannen situatie kon op deze manier niet worden gehandhaafd. Het huwelijk van haar zoon was de geschikte gelegenheid om een verzoening onder ogen te zien. Na zich in gebed te hebben voorbereid en dit programma aan de Heer te hebben toevertrouwd, die de harten leidt als waterstromen, klopte Maria op een zondagochtend op de deur van haar zus. Héléne had waarschijnlijk alleen maar op die dag gewacht, want ze wierp zich met een ontroerende hartelijkheid in Maria's armen en bezegelde de grote verzoening met een liefdevolle kus.

Waar Maria ook heenging, daar vertelde ze

over haar hoop op de komst van dit prachtige rijk, waar harmonie en begrip het deel zouden zijn van alle wezens die verzoend en hersteld waren in hun waardigheid. Ze had altijd de *Gids* bij de hand en deze verspreidde zo zijn weldadige en verrijkende licht. Zelfs in de bus, bij de kassa van de supermarkt, in de fabriek, liet Maria geen kans voorbijgaan om haar vreugde en geluk te delen. Zo bracht ze de boodschap aan een paar mensen met een open hart en een goede gezindheid voor de ware dingen. De vergadering werd tot ieders vreugde met enkele leden uitgebreid.

Haar bijna kinderlijke eenvoud en openhartigheid, haar rechtlijnige taal, haar warme spontaniteit raakten meer dan haar woorden. Want in het Frans, haar tweede taal, blonk ze niet echt uit, zonder op enigerlei wijze geremd te worden. Was het niet het belangrijkste om je naaste lief te hebben als jezelf, om de Schepper te aanbidden door Zijn wijze en duidelijke wetten te gehoorzamen? Hier-

we sommige van onze gewoonten aanpassen aan deze realiteit. We zullen moeten leren delen. Net als in een gezin: wanneer er maar één kind is, ontvangt hij alle genegenheid en zorg van zijn ouders. Wanneer een tweede kind ter wereld komt en een derde, of zelfs meer, moeten ze ruimte maken voor elkaar en leren delen, wat een goede levensles is die ons ons hele leven bij zal blijven.

De mensen op aarde vormen één grote familie. Zo moet het gezien worden. En als we aan anderen zouden denken, zouden we niet over soberheid moeten praten. Er is ruimte en voedsel voor iedereen, op voorwaarde dat je geen kolossale fortuin vergaart ten koste van hele bevolkingsgroepen. Dit is egoïsme en zo'n handelwijze leidt tot armoede.

Philippe Boissonnat spreekt ook over de mogelijkheid van migratie van grotere en armere bevolkingsgroepen naar, het moet gezegd worden, minder grote en vaak rijkere bevolkingsgroepen. Deze kwestie wordt dan ook vanzelf opgelost door een rechtvaardige verdeling van de natuurlijke hulpbronnen en een regulering van de koopkracht. Als iedereen in eigen land gelukkig is, als men genoeg heeft om aan zijn behoeften te voldoen, is er geen reden om te migreren, vooral omdat arme landen vaak een veel beter klimaat en milieu hebben dan het onze. Migreren doe je niet voor je plezier. Het is gedwongen door armoede of door oorlog, dat sommige volkeren uit hun vaderland willen vertrekken.

Er zijn ook andere problemen om te overwegen, naast de problemen die Philippe Boissonnat opsomt. Oorlogen, geweld, zedelijk verval, corruptie zijn allemaal factoren waarmee rekening moet worden gehouden. Het is gemakkelijk te begrijpen dat we niet kunnen samenleven en steeds talrijker worden, als iedereen de dekens in bed naar zijn eigen kant trekt. Rijkdom en overvloed komen niet, zoals in het algemeen wordt aangenomen, door het steeds meer opstapelen van goederen, door hamsteren, maar door altruïsme, volgens de universele wet die wil dat iedereen bestaat voor het welzijn van zijn naaste en dat iedereen gemeenschap met elkaar heeft. Het is de grote Wet die we zullen moeten leren naleven, als we willen overleven in de komende tijden. Deze Wet regeert in het Koninkrijk van Christus dat spoedig op aarde gevestigd zal worden. Daar wordt iedereen uitgenodigd om een weldoener van zijn medemens te worden, om van hem te houden. Wanneer dit voor alle mensen het geval zal zijn, zal er geen armoede meer zijn.

Om dit resultaat te bereiken, bestaat er een discipline om rekening mee te houden: de verandering van karakter. Wij egoïsten moeten altruïstisch worden. Deze grote verandering is mogelijk, dankzij het offer van onze beminde Heiland. Door zijn kostbare verdiensten die ons rechtvaardigen, en door middel van ons geloof, kunnen we ons voornemen onze mentaliteit te veranderen en het eeuwige leven te ontvangen dat de bestemming van de mens is. Vanaf dat moment hoeven we geen angst meer te hebben voor ons bestaan of voor dat van anderen. Het is de Eeuwige die voor alles zorgt. Hij is

de Schenker van het leven. Dus we begrijpen dat Hij alles kan geven wat daaraan bijdraagt.

Wanneer alle mensen hebben geleerd om van elkaar te houden, zullen ze één familie vormen. De herstelde aarde zal weer het paradijs zijn geworden, dat het oorspronkelijk was, en er zal, volgens de belofte, slechts één kudde en één herder zijn. Johannes 10: 16. We zullen dan met veel meer dan 8 miljard mensen zijn, maar er zal ruimte zijn voor iedereen. Niemand zal iets missen. De woestijn en het dorre land zullen weer vruchtbaar zijn. Ze zullen worden bevoeid en zullen vruchten in overvloed produceren. Maar bovenal zal de mens weer een kind van God zijn geworden. Het drama van het toelaten van het kwaad zal voorbij zijn. Iedereen zal voor eeuwig van vrede en rust genieten, en niemand zal het glorieuze geschenk van zijn geliefde Zoon vergeten, dat de Eeuwige heeft gegeven om ons te redden. De aarde zal opnieuw in harmonie zijn met de rest van het universum om de glorie van haar Weldoener, de Eeuwige, en haar Verlosser, Jezus Christus, te vieren.

Heldenmoed van een kat

In zijn krant *A l'écoute des animaux* nr. 448 vertelt Pierre Challandes, directeur van het Dierenopvangpark nabij Genève, het volgende verhaal:

In onze dagen, nu kranten, radio of televisie slechts gaan over de oorlogen en de gruweldaden ervan die de wereld overspoelen, of over de trieste en bedroevende verhalen in het nieuws, waarin de mens een hoofdrol speelt, is het soms opbeurend om zo'n verhaal te horen waarvan ik u verslag zal doen. Het geeft ons een beetje vertrouwen in de mens en doet ons nadenken over de gevoeligheid van dieren en de kracht van moederliefde.

Het verhaal speelt zich af in New York, in een wijk in Brooklyn, waar een zwerfkat, zich in een verlaten garage heeft gevestigd om te bevallen en haar jongen groot te brengen. Het is een poes met haar als schildpadden die, zodra de nacht valt, als een schaduw tussen de geparkeerde auto's glijdt om voedsel te zoeken. Deze vrijdag zal haar leven echter veranderen, die garage vloog in brand. Terwijl de brandweerlieden die erheen worden gestuurd, het vuur bestrijden, ziet een van hen een poes die een jong katje van ongeveer een maand oud draagt. Ze legt het neer aan de overkant van de straat en keert dan, tot zijn verbazing, terug naar het brandende gebouw om nog met een ander katje naar buiten te komen; ze herhaalt deze heldendaad nog drie keer om haar vijf kleintjes uit de vlammen te halen. Op haar laatste tocht heeft ze moeite om nog op haar poten te staan en is haar rossige vacht die kleur kwijt.

Toen belde de brandweerman ontroerd een dierenopvangcentrum de "North Shore Animal League". Daar bracht hij de poes en haar vijf kleintjes, waar het hele team van het centrum, evenals de daaraan verbonden dierenartsen, de situatie ter hand namen.

De kleine slachtoffers werden naar de intensive care

geleggebracht en kregen daar alle zorg: intraveneuze injecties, rehydratie en antibiotica, zalf op de brandwonden, pijnstillers en uiteindelijk werd het gezin in een zuurstoftent gezet om de ademhaling te vergemakkelijken. De longen van de poes en de laatste overlevenden hadden geleden van de rook en de hitte.

Het verhaal van het heldhaftige gedrag en het zo goed ontwikkelde moederinstinct van deze poes verspreidde zich als een lopend vuurtje. Allereerst waren het de vrijwilligers van het centrum die het gezinnetje kwamen bezoeken. De wonden en brandblaren van de moeder maakten de heldhaftigheid en moed die ze had getoond, duidelijk. De kleintjes moesten flesvoeding krijgen, omdat de brandwonden en de toestand van de moeder haar verhinderden om ze te voeden. De rode, scharlakenrode kleur van de huid van de poes en de vergelijking ervan met Scarlett Ohara's jurk uit de film "Gone with the Wind" leverde haar de naam "Scarlett" op.

Heel snel verspreidde Scarlett's roem zich buiten het centrum, dankzij de lokale pers, de radio en vervolgens de televisie die het verhaal van deze dappere moederpoes verspreidden.

In de dagen en weken die volgden, manifesteerde de vooruitgang op de weg naar herstel van de vijf katjes zich langzaam maar zeker. Terwijl iedereen dacht dat ze er bovenop waren, stierf de zwakste van de kleintjes, Scarlett en haar overgebleven vier katjes waren al snel helemaal hersteld en er kon worden overwogen om ze in goede gezinnen te plaatsen. Van overal kwamen honderden, zo niet duizenden brieven binnen om de katjes en hun moeder te adopteren; het was moeilijk voor de verantwoordelijken van het centrum om de aanvragen te sorteren en de eigenaar(s) te kiezen. Uiteindelijk werd besloten om de kittens twee aan twee te plaatsen en een derde tehuis voor Scarlett te vinden.

De foto die dit verhaal vergezelt en waarop de kat vreselijk verbrand op haar kop en over haar hele lichaam te zien is, getuigt van haar moed en liefde voor haar kleintjes. Zonder haar zouden ze allemaal in deze grote brand zijn omgekomen. Het was allereerst al nodig voor deze moederpoes om te begrijpen aan welk gevaar haar nakomelingen werden blootgesteld, zodat ze zo snel de katjes ging halen en ze uit de ramp haalde. Het kostte al haar onbaatzuchtigheid om door de vlammen te rennen om ze te redden. Wanneer we het vergelijken met de harde, brute behandeling en al het misbruik dat sommige mensen hun kinderen aandoen, is er stof tot nadenken. Vaak kan de mens een voorbeeld nemen aan de dieren die zo'n gevoeligheid en intense liefde voor hun jongen tonen.

Laten we ons verheugen dat de dag nadert dat de mens alleen in staat zal zijn tot goede aandoeningen, verlost als hij is door het kostbare bloed van Christus. Opgeleid op zijn gezegende school, zal hij geleerd hebben om teder naar zijn naasten te kijken en ook naar de dieren, waarvan hij opnieuw "de aardse koning" zal zijn geworden die aan allen de gezegende invloed van het Koninkrijk van God zal brengen.

voor zijn woorden vaak overbodig. Heeft de Heer en Meester Zelf niet tegenover zijn geliefde discipelen verklaard: "Tenzij jullie als kinderen worden, zullen jullie het Koninkrijk van God niet binnengaan"? Ondanks het voorbijgaan van de jaren behield Maria deze frisheid van ziel die een onweerstaanbare aantrekkingskracht vormde voor haar omgeving. Deze morele gezindheid kenmerkte Jezus op deze manier, toen hij over Nathanaël sprak: "Zie, daar komt een Israëliet aan in wie geen bedrog is."

Korte kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

Op 2, 3 en 4 september laatstleden had de dierbare familie van het geloof de vreugde bijeen te komen met het congres van Lyon. Wij raakten eens te meer onder de indruk van de spiritualiteit van de trouwe Dienaar van God, geuit in de uiteenzettingen van dat congres. Wij zijn blij hier enkele van de voornaamste punten weer te geven.

De Hemeldauw van zaterdag was gehaald uit het boek van Exodus 20: 7: "U zult de Naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken." Hier zijn de voornaamste gedachten:

"De heerlijke welwillendheid van de Allerhoogste, Zijn onuitsprekelijke plan, Zijn oproep van genade en tederheid moeten ons diep onder de indruk brengen, niet uit vrees, maar uit dankbaarheid, trouw en aanhankelijkheid. Het moet ons onweerstaanbaar aantrekken om te verwezenlijken wat de Heer ons voorstelt, dat is de mentaliteit van een zoon en niet van een slaaf.

Men heeft de gewoonte te zeggen te midden van de familie van het geloof, in het bijzonder in onze vergaderingen van heiliging:

"Ik wil de nodige stappen zetten", maar dat blijft meestal bij de theorie, en de inspanningen in deze richting blijven onderweg. Men zet de stappen niet. Dat is ook de Naam van God ijdel gebruiken.

We moeten zelf toezicht houden op ons hart om het binnendringen van de boze geest te beletten. Daarvoor moeten we ons hart wijd openen voor God en Hem zeggen: "Heb medelijden met mij, ik ben een arme zondaar, help mij en leid mij!" Zo eren we Hem, door alleen Hem te kiezen als Degene die ons kan genezen. Wanneer wij bij Hem komen, eren we Hem, wanneer wij bij degene gaan die de leugenaar is vanaf het begin, onteren wij Hem. We moeten de Heer niet op de tweede of derde plaats zetten in ons hart. Hij moet op de allereerste plaats staan."

Op zondag was de tekst van de Hemeldauw: "U zult hem de naam Jezus geven, want hij zal zijn volk bevrijden van hun zonden." Matth. 1: 21. De dierbare Boodschapper zei ons: "Wat wij vooral moeten ontwikkelen, is een zeer grote ijver, een diepe dankbaarheid, een immens respect en een onbegrensde aanhankelijkheid ten opzichte van de Eeuwige en onze geliefde Verlosser. Laten we deze gevoelens koesteren met een volledige ijver, met de hele kracht van ons wezen. Dat moet onze dierbaarste wens zijn, want het zijn deze vitale banden, die ons aan God verbinden en aan Zijn aanbiddelijke Zoon en die ons de overwinning verzekeren.

De invloed die uitging van onze geliefde Verlosser toen hij op aarde was, drong in het hart door van degenen die daar gevoelig voor waren als een heerlijk verzachtend middel, een onuitsprekelijke gewaarwording van

zachtheid, troost en een oneindig weldoende goddelijke bekoering. Daarvoor moest hij gehoorzaamheid leren door wat hij geleden heeft. Dat maakte het hem mogelijk zo diep met de ongelukkige mensen mee te voelen wat zijzelf voelen in hun eigen verbitterd hart door ondraaglijk lichamelijk en geestelijk lijden, door wonden, teleurstellingen en verschrikkelijke angsten. Zo kon hij hun een heerlijke taal spreken van hart tot hart, doordrongen met de hele warmte van zijn medelijden en zijn genegenheid.

Wij moeten een demonstratie worden van een onweerstaanbare kracht. Maar daarvoor moeten we tegen de opdracht die wij moeten verwezenlijken opgewassen zijn: de openbaring van de kinderen van God zijn voor de zuchtende en in het nauw gedreven mensheid."

Ons congres eindigde met een uiteenzetting van de geliefde Boodschapper over de tekst van Jesaja 61: 1: "De geest van de Here is op mij, omdat de Here mij gezalfd heeft; Hij heeft mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan ongelukkigen", waarvan wij hier enkele passages weergeven.

"Als Jesaja niet werkelijk bewust was van zijn onzuiverheid en zijn ellende had de Eeuwige hem niet kunnen gebruiken op een zó grootse manier. Het is zijn gemoedstoestand die dat mogelijk heeft gemaakt. En dan, wat een boodschap heeft de Heer hem gegeven om te brengen! Maar wat een krachtig en vast geloof, van overtuiging en moed heeft hij ontplooid om aan het volk van Israël zijn getuigenis te brengen in naam van de Eeuwige!

Wat is in feite deze blijde boodschap? Het is eenvoudig het feit dat God ons gelukkig wil maken. Dat is Zijn boodschap.

Wat voor ons telt, is ons waardig te maken de geest van God in ons te hebben om de blijde boodschap succesvol te brengen; de Heer zal zich voor ons bezighouden met al de rest. De lessen zijn onontbeerlijk; hoe strenger ze zijn, hoe heilzamer is hun gevolg. Tenslotte, hoe meer ons het vuur na aan de schenen gelegd wordt hoe beter het gaat, want hoe sneller wij gezuiverd worden van ons egoïsme.

Als wij de boodschap alleen met de lippen brengen, heeft ze geen overtuigende kracht. Zij moet eerst in ons hart zijn doordrongen opdat wij ze naleven. Dan komt ze eruit vervuld van een sfeer die gemaakt is van het product van het nageleefde programma.

Eindelijk manifesteert de voorkennis van de almachtige God zich in al haar wonderbaarlijke grootheid als een apotheose van glorie en majesteit, door het hemelse Jeruzalem, schitterend van licht en zuiverheid, en de nieuwe aarde, die de prachtige voetenbank van de Almachtige wordt in alle eeuwigheid."

De plaats ontbreekt ons om de talrijke andere indrukken weer te geven die de bijeenkomst getroffen hebben. Wij danken de geliefde familie van Lyon en omgeving die zich erg ingezet heeft om ons te onthalen en wij wensen iedereen hernieuwde moed om al deze lessen met inspanningen tot heiliging te blijven volgen.

Voor België: 11, rue de la Bassette – 1330 Rixensart, Tel. 02/6535020.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 – 2331 KG Leiden. Tel. 06-51156491.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miguet, CH-1236 Cartigny Drukkerij: Impr. Villière, FR-74160 Beaumont